

човѣцитѣ, за да се скжта въ столицата на новото кралство, кждѣто за него нѣмало още работа. Въ Браила ще отиде той, въ Браила, кждѣто изгнанниците имаха и вѣстникъ, и печатница, пакъ и свободно отваряли уста противъ тирани. Цариградъ събираше слугитѣ на султана, Браила — неговитѣ заклѣти врагове.

Една срѣща обаче, съ докторъ Чобановъ въ Букурещъ отсрочила за кратко врѣме неговото желание по-скоро да кръшне татъкъ. Докторъ Чобановъ, у когото сжщо взела да кипи кръвта слѣдъ срѣщата си съ поета, задържалъ тогава послѣдния мѣсець-два въ столицата на разкоша, докато опоскали и послѣдната аспра. Да трѣгне босъ и гладенъ още втория мѣсець, слѣдъ като изнесълъ изъ Калоферъ цѣла ока ирмилици, е и срамно и калпаво. Да пише на даскалъ Ботю прави-чини, макаръ и бакрацитѣ да изпродаде, пѣкъ да прати каквото може и колкото може — още по-невъзможно. Какво прави той въ Ромжния?—би се запиталъ башата. Да съобщи на многострадалния Ботю, че се е събралъ съ тогова и оногова, че е конфериралъ съ Хаджи Димитра и че чака Желю, то би значило да го разпори откъмъ гърба. Немога му писа нищо — думалъ Ботйовъ Чобанову: той и безъ това носи душата си въ кърпа . . .

Двамата хаймани мислили — кроили, и най-сетнѣ взели едно генерално рѣшение: да постѣпи Ботйовъ въ Букурешкото медицинско училище, кждѣто давали и храна и топла стая. Не да слѣдва значи, не да рѣже човѣшки тѣла и да изучава сложнитѣ теории на ембриологията, постѣпи Ботйовъ въ „медицинската школа“.

Мѣсець или два, не повече, е могло да го сдържи „топлото мѣсто“ и твърдата студенческа скамейка. — Не мога да търпя повече. Ще отида горѣ. Буйниятъ духъ, който съчинява революции по картитѣ, който промишлява за кончината на стария свѣтъ, не могълъ да се побере въ медицинското училище, което му се